

fund, hvor de er vant til at knokle for deres penge. Så kommer de herop og bliver parkeret på danskkurser og kontanthjælp af den størelsesorden. Og har man siddet der i en årrække, er det klart, at man har mistet fornemmelsen af, at her i landet er hovedreglen altså selvforsørgelse. Jeg mener, det er ret vigtigt, at det ligesom i det land, de kommer fra, er hovedreglen, at det er selvforsørgelse. Det er ikke det offentlige, der skal stå for forsørgelsen.

Der tror jeg, det er vigtigt, at vi tager det her initiativ, så vi fra starten indretter systemet sådan, at det altid kan betale sig for dem, når de kommer her, at tage et job til overenskomsternes mindstebetalingssatser. Det er hensigten med det her forslag. Og jeg tror meget på, at vi dér kan ændre en adfærd.

Vi ved jo også, at en del af de mennesker, der kommer hertil, har hørt om det høje niveau, har hørt om, at honning flyder i gaderne heroppe, og det er vi altså bare nødt til at tage et opgør med, og det gør vi altså på denne måde. Vi gør det med sindsro, fordi vi kan se, at det hidtidige system jo ikke har løst problemerne. Så på den måde er vi rimelig tilfredse med det forslag, der er kommet her.

Så bliver jeg spurgt om forholdet til kommunerne. Der prøvede jeg i min indledning at redegøre for, at det påhviler et ministerium så objektivt og sagligt som muligt under afsnittet om de økonomiske konsekvenser at redegøre for omkostningerne, besparelserne, merudgifterne, sådan som de efter ministeriets opfattelse vil være. Det står i modsætning til den forpligtelse, der påhviler Kommunernes Landsforening, Frederiksberg Kommune og Københavns Kommune, som jo optræder som interesseorganisationer. De har naturligvis en interesse i at lægge op til den forhandling, som skal komme senere. Men det kan jeg desværre ikke begive mig ind i, for det påhviler mig som minister at skønne over, hvad omkostningerne og udgifterne reelt er.

Så spørger Anne-Marie Meldgaard, om kommunerne nu ifølge det her forslag skal afgøre, om folk har tandpine. Det her forslag omhandler overhovedet ikke tandpine. Der gælder de regler, der hidtil har været gældende: at kommunen kan yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter til en person, som har været ude for ændringer i sine forhold, hvis den pågældendes egen afholdelse af udgifterne i afgørende grad vil vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden. Kommunen kan yde hjælp til udgifter til sygebehandling, medicin, tandbehandling el. lign., der ikke kan dækkes efter anden lovgivning, hvis an-

søgeren ikke har økonomisk mulighed for at betale udgifterne.

Jeg vil bare sige, at det her lovforslag om start-hjælp lige præcis regulerer det problem og ikke de ydelser, som de pågældende personer kan få i kraft af anden lovgivning.

Ordstyrer:

Tak. Så har vi de samme personer bare i omvendt rækkefølge. Først Elsebeth Gerner Nielsen, så Anne-Marie Meldgaard og så Karen J. Klint.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

For nu at blive i ministerens terminologi: Jeg er bange for, hvis man fortsætter med at holde fast i de formuleringer, som ministeren her har anvendt, at det kan ende med, at også regeringen får tandpine. For ministeren taler, som om det her netop kun vedrører udlændinge, det er udlændinge, som tror, at gaderne flyder med mælk og honning – nej, ministeren nævnte kun honning; det ødelægger også tænderne. Men sagen er jo den, at det her lovforslag omfatter alle danskere, og det synes jeg er vigtigt for regeringen at holde fast i. Selv om jeg ikke finder det sympatisk, mener jeg, at det trods alt er det, der legitimerer forslaget, det, der gør det muligt overhovedet at fremsætte det og vedtage det.

Jeg vil endnu en gang opfordre til, at regeringen prøver at tage fat i det generelle problem, vi har, nemlig samspilsproblemerne mellem arbejdsmarkedet og bistandslovgivningen. Og jeg vil gerne vide, om regeringen har overvejet at tage fat i det generelle problem og forsøge at få det løst. For jeg tror nemlig også, at der er danskere, der tror, at det her samfund kun omfatter rettigheder og ingen pligter.

Ordstyrer:

Anne-Marie Meldgaard, værsgo.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil godt lige starte med at sige, at det jo ikke var mig, der bragte ordet tandpine på banen, det var ministerens ord, men det skal jeg ikke køre mere rundt i.

Ministeren sagde, at de, der kommer hertil, er vant til at knokle, og så bliver de parkeret på kontanthjælp her. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at i Socialdemokratiet har vi også et meget stort ønske om, at folk skal være selvforsørgende, og at vi gerne skulle finde arbejde til dem.